

Rapport

Datum: 19 juni 2007

Rapportnummer: 2007/118

Klacht

Verzoekers klagen erover dat het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) op 7 oktober 2004 een koopovereenkomst heeft gesloten met een derde betreffende een aantal aan het COA in eigendom toebehorende percelen grond met een voormalig vormings- en asielzoekerscentrum. In dit verband klagen zij erover dat het COA hen daarover niet uit eigen beweging heeft geïnformeerd, met name in de periode vanaf 13 juli 2004, het moment dat zij een bod tot aankoop van de betreffende percelen hadden uitgebracht.

Verzoekers klagen er tevens over dat het COA hun verzoek om schadevergoeding en verzoek om levering van de percelen in de klachtafdoening van 31 maart 2005 niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Beoordeling

Algemeen

I. Ten aanzien van het sluiten van een koopovereenkomst met een derde partij

Bevindingen

1. Op 1 mei 2003 gaven verzoekers aan interesse te hebben in een aantal percelen grond (hierna: het perceel) te C., destijds in eigendom van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA). Het COA bood op 1 juli 2003 het complex aan voor € 823.000, inclusief de zich op die grond bevindende gebouwen. Verzoekers deden op 19 augustus 2003 een bod van € 540.000. Het COA gaf aan met een prijs van € 577.000 akkoord te kunnen gaan en verzoekers gaven hierop aan over deze prijs overeenstemming te hebben. Op 15 oktober 2003 ontvingen verzoekers van het COA een concept koopovereenkomst.

Op 1 maart 2004 en 8 april 2004 gaven verzoekers aan meer tijd nodig te hebben voor de financiering. Van de zijde van het COA werd op 23 april 2004 aangegeven dat de voorlopige koopovereenkomst op korte termijn getekend diende te worden. Verzoekers gaven hierna aan hun plannen te willen aanpassen vanwege moeilijkheden rond de te verkrijgen financiering en het bestaan van planologische bezwaren vanuit de gemeente. Zij deden het COA op 1 juni 2004 het schriftelijke verzoek hen de grond zonder de gebouwen te verkopen.

2. Het COA reageerde hierop op 30 juni 2004 met een vraagprijs van € 398.000 voor de kale grond, waarop verzoekers op 13 juli 2004 een tegenbod plaatsten van € 300.000.

In de periode van 25 juli 2004 tot en met 8 augustus 2004 probeerden verzoekers in contact te komen met hun contactpersoon bij het COA, de heer O., om de zaak te bespreken. Het lukte hen niet met hem in contact te raken.

3. Op 10 augustus 2004 liet de heer O. per e-mail aan verzoekers weten dat het prijsverschil tussen de vraagprijs en het aanbod van het COA te groot was. Op 13 augustus 2004 liet de heer O. verzoekers in een telefoongesprek weten dat het COA met een derde partij bezig was, waarop verzoekers aangaven dat er aan hun kant onderhandelingsruimte aanwezig was. De heer O. gaf aan dat het verzoekers vrij stond om een nieuw bod uit te brengen. Verzoekers deden diezelfde datum een nieuw bod: € 398.000 voor de grond zonder de gebouwen onder het voorbehoud van een bestemmingsplanwijziging of € 350.000 zonder enig voorbehoud. Het COA liet verzoekers op 27 augustus 2004 weten de week na die datum te reageren op het bod.

4. Per faxbericht van 7 september 2004 liet het COA verzoekers weten met de andere partij in zee te gaan en de onderhandelingen met verzoekers af te breken omdat de standpunten te ver uit elkaar lagen. Op 12 september 2004 verzochten verzoekers om een nader gesprek met het COA, dat op 20 september 2004 liet weten hier niet toe genegen te zijn.

5. Nadat verzoekers op 24 september 2004 toch een afspraak met het COA hadden gepland vond er op 1 oktober 2004 een gesprek plaats. In dit gesprek werd door het COA aangegeven dat er een voorlopig koopcontract met de derde partij lag. Tevens gaf het COA aan de derde partij te verzoeken om van de koop af te zien. Op 8 oktober 2004 gaf die partij aan niet van de koop te willen afzien.

6. Naar aanleiding van een op 11 oktober 2004 bij de Nationale ombudsman ingediende klacht werden verzoekers op 29 december 2004 door het COA gehoord. Verzoekers klaagden primair over de manier van (onder)handelen door het COA, met name het niet reageren of het hen niet tijdig informeren over de stand van zaken tijdens het onderhandelingsproces na 13 juli 2004. Verzoekers gaven aan dat zij op die datum een tegenbod hadden gedaan waarna er pas na lange tijd, op 10 augustus 2004, door het COA was gereageerd. Subsidiar verzochten verzoekers het COA om alsnog levering van het perceel danwel indien dat niet mogelijk was, om schadevergoeding. Nadat verzoekers op 4 maart 2005 de Nationale ombudsman hadden aangeschreven omdat het COA nog niet inhoudelijk op de klacht had gereageerd, reageerde het COA op 31 maart 2005 op de klacht.

7. In de klachtafdoening van 31 maart 2005 gaf het COA ten aanzien van de onderhandelingen aan de klacht ongegrond te achten. Het COA stelde dat verzoekers in ieder geval vanaf 13 augustus 2004 ervan op de hoogte waren geweest dat het COA inmiddels in bespreking was met een andere partij en dat de mogelijkheid bestond van een koopovereenkomst tussen het COA en die partij. Op dat moment hadden zij nog de ruimte

gehad om een tegenbod te doen. Daarna had het COA bij fax van 7 september 2004 aangegeven dat de onderhandelingen met de derde partij in een vergevorderd stadium waren en dat het COA er de voorkeur aan gaf met die partij verder te gaan.

8. Omdat verzoekers zich niet konden verenigen met de klachtafdoening richtten zij zich op 30 april 2005 wederom tot de Nationale ombudsman. Verzoekers gaven aan het betreurenswaardig te vinden dat de onderhandelingen op 13 juli 2004 eenzijdig waren gestaakt en dat het COA hen tot 7 september 2004 in de waan had gelaten dat zij nog met het COA in onderhandeling waren. Verder stelden verzoekers dat de uiteindelijke koper het perceel, met de erop liggende gebouwen, voor een lagere prijs (€ 394.000) dan het uiteindelijke bod van verzoekers zelf (€ 398.000 zonder gebouwen) verkregen.

9. Op 3 november reageerde het COA op de klacht. Het COA gaf aan dat de reden waarom verzoekers in de periode van 13 juli 2004 tot 10 augustus 2004 geen contact met het COA hadden kunnen leggen, was gelegen in de vakantie van de heer O., de contactpersoon van verzoekers. Diens telefoon had echter doorgeschakeld gestaan naar het secretariaat en op die manier hadden verzoekers dit kunnen weten, aldus het COA. Voorts gaf het COA aan dat de derde partij op 11 augustus 2004 het perceel had bezichtigd. Op 13 augustus 2004 had het COA verzoekers meegedeeld dat een andere partij zich als potentiële koper had gemeld. Het COA persisteerde dan ook dat verzoekers vanaf 13 augustus 2004 hadden moeten weten dat een andere partij in beeld was gekomen en tevens geïnteresseerd was geweest in de aankoop van het complex.

Ten aanzien van de gebouwen op het perceel stelde het COA dat van meet af aan duidelijk was geweest dat het COA het perceel het liefst met de gebouwen erop wilde verkopen, en dat de uiteindelijke koper hiermee akkoord was gegaan en het risico op zich had genomen dat de gebouwen wellicht niet konden blijven bestaan. Indien verzoekers de kale grond hadden gekocht, had het COA zelf de sloopkosten moeten dragen.

10. Verzoekers reageerden op 1 december 2005 op de reactie van het COA. Zij gaven aan dat zij tijdens het telefonisch contact met de heer O. van het COA pas na aandringen van hun kant van hem te horen hadden gekregen dat er een andere geïnteresseerde was, maar niet dat dit een potentiële koper was. Ook stelden verzoekers dat niemand van het COA hen had verteld dat de heer O. op vakantie was in de periode van 13 juli 2004 - 10 augustus 2004.

Daarnaast gaven verzoekers aan dat het hen niet duidelijk was geweest dat hun bod van 13 juli 2004 van € 300.000 te laag was. Zij waren tot die prijs gekomen naar aanleiding van een vierkante meterprijs die eerder door het COA zelf was aangegeven.

11. Op 23 februari 2006 gaf het COA in een nadere reactie aan dat het COA door de uiteindelijke koper was benaderd in de week van 13 tot 17 juli 2004 en dat er op dat moment met die partij een afspraak voor bezichtiging van het perceel was gemaakt voor

11 augustus 2004. Voorts gaf het COA aan dat de uiteindelijke koper op 2 september 2004 te kennen had gegeven het aanbod van het COA zonder voorbehouden te accepteren.

Beoordeling

13. De klacht van verzoekers moet worden gezien tegen de achtergrond van het principe van contractsvrijheid. Contractsvrijheid geldt voor het rechtsverkeer tussen burgers onderling maar in beginsel ook voor het verkeer tussen burgers en bestuursorganen. Indien een bestuursorgaan contractspartij is dient het zich ook in die hoedanigheid te gedragen volgens de vereisten van behoorlijkheid die in het algemeen voor bestuursorganen gelden.

Contractsvrijheid houdt in dat men de vrijheid moet hebben om met iemand te onderhandelen en na verloop van tijd toch met een ander een contract aan te gaan zonder aansprakelijk te zijn voor door de eerstgenoemde onderhandelingspartner vergeefs gemaakte kosten. Van belang is dat ieder van de onderhandelende partijen vrij is de onderhandelingen af te breken, tenzij dit op grond van het gerechtvaardigd vertrouwen van de wederpartij in het tot stand komen van de overeenkomst of in verband met de andere omstandigheden van het geval onaanvaardbaar zou zijn. Voor bestuursorganen is in dit verband het vereiste van rechtszekerheid van belang. Dit vereiste houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers jegens bestuursorganen, ook in het geval een bestuursorgaan geen publieke taak uitoefent, door die bestuursorganen worden gehonoreerd.

14. Verzoekers gaven aan dat het hun met name ging om de periode vanaf 13 juli 2004, het moment dat zij een bod van € 300.000 voor de kale grond, zonder de gebouwen, bij het COA hadden neergelegd in reactie op de vraagprijs van het COA van € 398.000.

Op 10 augustus 2004 kregen zij per e-mail van de zijde van het COA te horen dat hun bod te laag werd bevonden, en op 13 augustus 2004 deelde het COA hun telefonisch mee dat er een andere partij geïnteresseerd was.

15. Ten aanzien van die periode kan de Nationale ombudsman zich de teleurstelling van verzoekers voorstellen op het moment dat zij vernamen dat het COA ook bezig was met een derde partij nu zij sinds medio 2003 naar hun eigen weten de enige potentiële koper waren geweest. Echter, uit deze teleurstelling volgt niet de conclusie dat er in dit geval sprake was van door het COA opgewekt vertrouwen op grond waarvan verzoekers ervan konden uitgaan dat zij de enigen waren aan wie het COA mocht of kon verkopen. Het COA heeft nimmer toezeggingen van dien aard gedaan of toegezegd dat het COA geen andere partijen in overweging zou nemen. Het stond het COA vrij om met een andere partij in contact te treden over de verkoop van het perceel.

16. Het gegeven dat verzoekers in de periode van 25 juli 2004 tot 10 augustus 2004 geen contact hadden kunnen leggen met hun contactpersoon bij het COA is ongelukkig te noemen, evenals het gegeven dat verzoekers na duwen en trekken tijdens het telefoongesprek van 13 augustus 2004 met de heer O. van hem vernamen dat het COA daadwerkelijk met de derde partij in gesprek was. Het was beter geweest indien de heer O. tijdens dat gesprek meteen uit zichzelf en niet desgevraagd had aangegeven dat er inmiddels sprake was van een derde partij. Dat dit niet is gebeurd is op zichzelf genomen niet juist. Van een bestuursorgaan mag meer transparantie worden verwacht.

Dit kan er echter evenmin toe leiden dat er sprake was van een gerechtvaardigde verwachting van de kant van verzoekers.

Het moment waarop verzoekers te horen kregen dat zij niet de enige geïnteresseerden waren, werd door hen als (te) laat ervaren, maar op dat moment hadden zij nog de ruimte om nogmaals een bod te doen, hetgeen zij ook deden. Overigens was het verzoekers eerder, op 10 augustus 2004, duidelijk dat hun bod door het COA te laag werd bevonden.

Het COA koos er vervolgens voor om met de derde partij in zee te gaan en dit vormde voor verzoekers een deceptie. Inherent aan het principe van contractsvrijheid is echter dat partijen de vrijheid hebben om afwegingen te maken over welk bod, om hen moverende redenen, het meest gunstig is, en op grond daarvan vervolgens te contracteren. Kennelijk was het voor het COA gunstiger om de gebouwen voor risico van koper te verkopen.

17. Daarnaast is het van belang dat de partij die heeft besloten een andere partij niet te contracteren, de onderhandelingen met die partij zo snel mogelijk dient te beëindigen. In dit geval bleek dat de derde partij het COA in de week van 13 - 17 juli 2004 had benaderd, dus vlak nadat verzoekers hun bod van 13 juli 2004 hadden neergelegd, en dat die partij op 2 september 2004 het COA liet weten het aangeboden perceel tegen de door het COA gestelde vraagprijs, zonder voorbehouden, te willen aanvaarden. De mededeling van 7 september 2004 waarin het COA aangaf niet met verzoekers verder te willen gaan, valt derhalve niet als onredelijk laat aan te merken.

18. Als voorts nog gekeken wordt naar de periode van 1 mei 2003 - 30 juni 2004 komt de Nationale ombudsman tot de conclusie dat het weliswaar begrijpelijk is dat verzoekers ervan uitgingen dat zij als het ware het oudste recht op onderhandeling hadden, temeer daar er op 7 oktober 2003 nagenoeg overeenstemming was bereikt, maar dat die situatie van overeenstemming zich niet uitstreckte tot en met het moment dat de onderhandelingen door het COA werden afgebroken.

Immers, op 1 mei 2004 gaven verzoekers aan dat financiering moeilijk lag, en op 1 juni 2004 verzochten zij het COA om hen de kale grond, zonder de gebouwen, te verkopen. Het vorige voorlopig koopcontract was in die zin van de baan en er ontstond op dat moment een nieuwe, open situatie waarbij het proces van vragen en bieden opnieuw

diende plaats te vinden. Dat proces nam een aanvang op 30 juni 2004, toen het COA het perceel aanbood voor € 398.000. Voor zover er dus in de periode van 1 mei 2003 - 30 juni 2004 op enig moment gerechtvaardigd vertrouwen heeft bestaan omdat partijen elkaar toen dicht waren genaderd, bestond dit niet meer op het moment dat de onderhandelingen daadwerkelijk werden afgebroken.

19. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat het COA niet in strijd met het vereiste van rechtszekerheid heeft gehandeld door de onderhandelingen met verzoekers op 7 september 2004 af te breken.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet-ontvankelijk verklaren

Bevindingen

1. Tijdens de hoorzitting van 29 december 2004, waarin verzoekers over hun klacht door het COA werden gehoord, gaven zij aan primair te klagen over de manier van (onder)handelen door het COA, met name het niet reageren of het hen niet tijdig informeren over de stand van zaken tijdens het onderhandelingsproces na 13 juli 2004. Subsidiair verzochten verzoekers het COA om alsnog levering van het perceel danwel indien dat niet mogelijk was, om schadevergoeding. Op 31 maart 2005 reageerde het COA op de klacht.

2. In de klachtafdoening van 31 maart 2005 stelde het COA zich op het standpunt dat het verzoek om levering van het perceel en het verzoek om schadevergoeding niet valt onder de definitie van klacht zoals neergelegd in artikel 1 sub b van de COA Klachtenregeling voor bewoners en derden (zie Achtergrond, onder 1.). Het COA ging daarom niet inhoudelijk in op deze verzoeken en verklaarde dit deel van de klacht niet-ontvankelijk.

3. In reactie op de klachtformulering door de Nationale ombudsman stelde het COA in diens reactie van 29 november 2005 over het verzoek om schadevergoeding dat het het COA vrij stond om met andere partijen te onderhandelen daar verzoekers eerdere aanbiedingen niet hadden aanvaard. Dientengevolge was er geen rechtsgeldige overeenkomst tussen het COA en verzoekers tot stand was gekomen, en bestond er geen aanleiding tot vergoeding van de door verzoekers gemaakte kosten, aldus het COA.

4. Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding gaf het COA op 23 februari 2006 het volgende aan:

“Dat (verzoekers; N.o.) kosten heeft gemaakt in verband met het voortraject en onderhandelingen zal het COA niet kunnen ontkennen, doch deze dienen niet voor rekening te komen van het COA. Het is aan henzelf te wijten dat tot tweemaal toe het door

COA gedane bod binnen de gestelde termijnen niet is geaccepteerd. Dit zoals door de familie zelf aangegeven, vanwege het feit dat de bank de aanvraag voor de financiering heeft afgewezen en omdat de gemeente de bestemmingsplanprocedure heeft aangehouden. Om deze reden kunnen de voor (verzoekers; N.o.) gemaakte kosten dan ook niet op het COA afgewenteld worden.”

5. Op 1 maart 2006 gaven verzoekers een opgave van de door hun gemaakte kosten. Het betreffen kosten gemaakt ten behoeve van taxatie, het opstellen en herziening van een ondernemingsplan en begeleiding van een inrichtingsplan.

Beoordeling

6. Bij interne behandeling van klachten dient het bestuursorgaan te handelen overeenkomstig hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Hierin zijn minimumeisen voor de interne behandeling van klachten opgenomen. Het COA heeft de bepalingen uit hoofdstuk 9 van de Awb vertaald en weergegeven in een eigen regeling, de COA Klachtenregeling voor bewoners en derden.

In de toelichting van de COA Klachtenregeling wordt gesteld dat de definitie van een klacht zoals neergelegd in artikel 1 sub b van die regeling (zie Achtergrond, onder 1.) meestal ziet op handelingen van feitelijke aard of privaatrechtelijke aard. In artikel 8 van de regeling (zie Achtergrond, onder 1.), welke overeenkomst met artikel 9:8 Awb (zie Achtergrond, onder 2.), worden limitatief de gevallen opgenoemd waarin het COA niet verplicht is de klacht te behandelen. Een verzoek om schadevergoeding valt niet onder één van deze gevallen.

7. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit impliceert ook dat een bestuursorgaan een klacht als zodanig dient te identificeren, teneinde de burger de kans te geven de mogelijkheid van een klachtprocedure te benutten.

8. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het COA ten onrechte in de klachtafdoening van 31 januari 2005 het verzoek om schadevergoeding, alsmede het verzoek om (alsnog) levering van het perceel, niet-ontvankelijk heeft verklaard. Geen van de in artikel 9:8 Awb genoemde gronden was in dit geval van toepassing. De klacht van verzoekers zag juist op de gang van zaken rond de verkoop van het betreffende perceel, en het verzoek om schadevergoeding en levering was daar rechtstreeks mee verbonden. Het COA had die verzoeken binnen de klachtprocedure moeten beoordelen in plaats van het formalistische standpunt in te nemen dat verzoekers hiervoor een aparte rechtsgang dienden te bewandelen. Het COA heeft hiermee in strijd met het vereiste van fair play gehandeld.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

9. Voorts wordt ten aanzien van de schadevergoeding ten overvloede nog het volgende overwogen. Lopende het onderzoek door de Nationale ombudsman is het COA alsnog inhoudelijk ingegaan op het verzoek om schadevergoeding. Het COA stelde zich op het standpunt dat het niet was gehouden tot het vergoeden van de schade nu er geen overeenkomst tussen het COA en verzoekers tot stand was gekomen.

10. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

11. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat een bestuursorgaan voorafgaand aan elke handelen, of dit nu een rechthandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

12. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de door de burger opgegeven schade. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien op voorhand duidelijk is dat het standpunt van het bestuursorgaan niet houdbaar is in een civiele procedure. In dat geval is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding in strijd met het redelijkheidsvereiste.

13. Mede gelet op hetgeen de Nationale ombudsman hiervoor onder I. heeft overwogen ten aanzien van het sluiten van de koopovereenkomst met de derde partij, is het standpunt van het COA dat het niet schadeplichtig is, niet op voorhand onjuist en is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding derhalve niet onbehoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het COA te Rijswijk is:

- niet gegrond ten aanzien van de verkoop aan een derde partij;
- gegrond ten aanzien van de niet-ontvankelijkverklaring, wegens schending van het

vereiste van fair play.

Onderzoek

Op 4 mei 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de familie J. te C., met een klacht over een gedraging van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) te Rijswijk.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het COA verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verslag hoorzitting bij COA 29 december 2004

Verzoekschrift 4 maart 2005 met bijlagen

Klachtafdoening 31 maart 2005

Verzoekschrift 30 april 2005

Reactie COA 3 november 2005 met bijlagen

Reactie verzoekers 1 december 2005

Nadere reactie COA 23 februari 2006

Nadere reactie verzoekers 1 maart 2006

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. COA Klachtenregeling voor bewoners en derden

Toelichting:

“Het onderwerp van de klacht (wat is een klacht)

Centrale vraagstelling bij de behandeling van klachten is de vraag: wat is een klacht? Een klacht is een uiting van ontevredenheid over de wijze waarop het COA zich jegens klager of een ander heeft gedragen. Hierbij zal het meestal gaan over een handeling van feitelijke aard of privaatrechtelijke aard. Overigens kan het ook om een nalaten gaan (...). Bij de toetsing van de klacht wordt niet alleen gekeken naar de rechtmatigheid van de gedraging waarover wordt geklaagd (...) maar moet ook beoordeeld worden of (...) het COA zich tegenover klager behoorlijk heeft gedragen. Dit laatst houdt dus een ruimere toetsing in.”

Artikel 1.b

“Een klacht in de zin van deze regeling wordt gedefinieerd als iedere uiting van ontevredenheid over een gedraging van het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers.”

Artikel 8

“a. Het COA is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

I. waarover reeds eerder een klacht is ingediend die met inachtneming van de artikelen 4 t/m 12 is behandeld;

II. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;

III. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden;

IV. waartegen door de klager beroep kan worden ingesteld, tenzij die gedraging bestaat uit het niet tijdig nemen van een besluit, of beroep kon worden ingesteld;

V. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een administratieve rechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest of;

VI. zolang terzake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing of vervolging van een strafbaar feit en terzake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is.

b. Het COA is niet verplicht de klacht te behandelen indien het belang van de klager dan wel het gewicht van de gedraging kennelijk onvoldoende is.

c. Van het niet in behandeling nemen van de klacht wordt de klager zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van het klaagschrift schriftelijk in kennis gesteld.”

2. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:8

“1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

- a. waarover reeds eerder een klacht is ingediend die met inachtneming van de artikelen 9:4 en volgende is behandeld;
- b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;
- c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden;
- d. waartegen door de klager beroep kan worden ingesteld, tenzij die gedraging bestaat uit het niet tijdig nemen van een besluit, of beroep kon worden ingesteld;
- e. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een administratieve rechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest of,
- f. zolang terzake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing of vervolging van een strafbaar feit en terzake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is.

2. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien het belang van de klager dan wel het gewicht van de gedraging kennelijk onvoldoende is.

3. Van het niet in behandeling nemen van de klacht wordt de klager zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van het klaagschrift schriftelijk in kennis gesteld. Artikel 9:12, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.”